

ΑΝΑΛΗΨΗ ΕΥΘΥΝΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ ΝΕΟΝΑΖΙ

«Δεν πολεμάμε τον φασισμό μαζί με την κυβέρνηση, αλλά σε πείσμα της κυβέρνησης. Ξέρουμε ότι καμία κυβέρνηση δεν επιθυμεί πραγματικά τη συντριβή του φασισμού, γιατί η αστική τάξη είναι αναγκασμένη να προσφεύγει σε αυτόν, κάθε φορά που βλέπει την εξουσία να της γλιστρά από τα χέρια.»
Μπουαναβεντούρα Ντουρρούτι

Ισπανός αναρχικός, μέλος της αναρχοσυνδικαλιστικής εργατικής συνμοσπονδίας (CNT), συμμετείχε στην ένοπλη οργάνωση Los Solidarios (Οι Αλληλέγγυοι), μέλος της Αναρχικής Ομοσπονδίας Ιβηρικής (FAI), οργανωτής της απόπειρας εκτέλεσης του Ισπανού βασιλιά. Συμμετείχε στην ένοπλη εξέγερση του 1933, ιδρυτής της ομώνυμης φάλαγγας που μετά την καταστολή του πραξικοπήματος του Φράνκο στην Βαρκελώνη, απελευθέρωσε την Καταλονία και το μεγαλύτερο μέρος της Αραγονίας εγκαθιδρύοντας τον ελευθεριακό κομμουνισμό. Σκοτώθηκε τον Νοέμβριο του 1936 στην Μαδρίτη κατά την διάρκεια της πολιορκίας της πόλης από τους φασίστες του Φράνκο.

Οι Μαχόμενες Λαϊκές Επαναστατικές Δυνάμεις αναλαμβάνουν την ευθύνη για τις πολιτικές εκτελέσεις των φασιστών-μελών του νεοναζιστικού κόμματος Χρυσή Αυγή που είχαν αναλάβει περιφρούρηση στα γραφεία του βόρειου τομέα Αθηνών, στο Νέο Ηράκλειο. Η επίθεση έγινε ως αντίποινα για την δολοφονία του Παύλου Φύσσα στο Κερατσίνι από τον χρυσαυγίτη Ρουπακιά και άλλα καθάρματα-μέλη του νεοναζιστικού κόμματος. Η επίθεση είναι επίσης, αφιερωμένη στο απαξιωμένο προλεταριάτο από την Αφρική και την Ασία, στον κάθε μετανάστη που λοιδορείται, που είναι διαρκής ρατσιστικός στόχος για να αποτελεί το φτηνό εργατικό δυναμικό. Η δολοφονία Φύσσα αποτελεί σημείο καμπή, αφού αποτέλεσε το αποκορύφωμα της δολοφονικής καμπάνιας της Χρυσής Αυγής, που τα τελευταία δύο χρόνια και ιδιαίτερα μετά την είσοδό της στο αστικό κοινοβούλιο, έχει επιδοθεί συστηματικά σε δολοφονίες και ξυλοδαρμούς μεταναστών εργαζομένων, ξυλοδαρμούς και βιαιοπραγίες κατά αριστερών και αντιεξουσιαστών, και όλα αυτά με την πλήρη κάλυψη της «δημοκρατικής» αστυνομίας.

Η ένοπλη επίθεση-απάντηση στα γραφεία στο Ν. Ηράκλειο είναι η αφετηρία της λαϊκής εξόρμησης για να σταλούν τα νεοναζιστικά αποβράσματα της Χρυσής Αυγής εκεί που τους αρμόζει, στα σκουπίδια της ιστορίας. Οι απόγονοι του Εφιάλτη, του Πήλιου Γούση και του Νενέκου, οι απόγονοι των γερμανοτσολιάδων της κατοχής, των χιτών, των ταγματασφαλιτών και των δοσίλογων θα εξοντωθούν και θα σταλούν στις νέες πηγάδες τύπου Μελιγαλά και καμία «δημοκρατική» αστυνομία δεν θα μπορέσει να τους προστατέψει. Οι αγωνιστές των Μαχόμενων Λαϊκών Επαναστατικών Δυνάμεων πραγματοποίησαν την επίθεση παρά το γεγονός ότι τα γραφεία της Χρυσής Αυγής στο Ν. Ηράκλειο βρίσκονται σε απόσταση αναπνοής από το αστυνομικό τμήμα της περιοχής, αφού οι θρασυδείλοι της Χρυσής Αυγής επιδιώκουν να βρίσκονται για προστασία κοντά στα ένοπλα σκυλιά του καθεστώτος, την αστυνομία, η οποία συνεργάζεται μαζί τους. Άλλωστε και τα κεντρικά γραφεία τους στην Μεσογείων, βρίσκονται απέναντι από την σχολή της αστυνομίας στο πάρκο Χωροφυλακής.

Η επιλογή να χτυπήσουμε τα αναλώσιμα των βουλευτών και όχι τους ίδιους, συνίσταται στο εξής τελεσίδικο μήνυμα: Κατά την φαινομενική «εξάρθρωση» της Χρυσής Αυγής υπήρξαν έστω μερικώς τα αποκαλυπτήρια για το ποιόν των χρυσαυγιτών. Τώρα όλοι ξέρουν, τώρα η

εποχή της απενοχοποίησής τους τελείωσε. Τώρα όποιος τους προσεγγίζει είναι συνυπεύθυνος. Η επιλογή του κάθε ενός να είναι συνοδοιπόρος τους και να παρευρίσκεται είτε πλησίον τους είτε στα γραφεία τους, ας φέρει και τις συνέπειες της ταυτότητας που θα τον χαρακτηρίζει. Αν ο οποιοσδήποτε από εδώ και στο εξής ασκήσει βία εναντίον μεταναστών, εναντίον αριστερών ή αναρχικών, αν επαναληφθεί το οποιοδήποτε ρατσιστικό ή φυλετικό επεισόδιο, την ευθύνη θα λουστεί αποκλειστικά η Χρυσή Αυγή και ας μετακομίσει μέσα στα αστυνομικά τμήματα. Όσοι τους πλησιάζουν δεν έχουν άλλοθι τις πελατειακές σχέσεις, είναι ναζιστές, έχουν τον όρκο του χίτη, υμνούν την χούντα και θα τους αντιμετωπίσουμε ως εχθρούς του λαού. Οι «παραπλανημένοι» ψηφοφόροι, αυτή η συντηρητική λουμπεναρία με την αστική ηθική, πλέον δεν έχει κανένα άλλοθι. Το ίδιο και οι επιχειρηματικοί κύκλοι που στηρίζουν τις «αγαθοεργίες» τους. Όλοι φέρουν τα δακτυλικά τους αποτυπώματα στα δολοφονικά μαχαίρια. Στην ίδια μοίρα έχει τεθεί ούτως ή άλλως και η ελληνική αστυνομία, όχι απλά γιατί το 50% των σωμάτων ασφαλείας ψηφίζει Χρυσή Αυγή, αλλά γιατί από κοινού και κατ' εξακολούθηση συνεργάζονται με την Χρυσή Αυγή ως ομοούσιοι φασίστες - προστάτες και σκυλιά του κεφαλαίου. Οι σφαίρες των 9 χιλιοστών ήταν παραγγελία του βουλευτή τους Μίχου, που είχε δηλώσει ότι «μόνο με σφαίρες θα μας σταματήσουν».

Η απροκάλυπτη δολοφονία του Παύλου Φύσσα αποτελεί το αίμα που ξεχείλισε το ποτήρι. Εντός της οικονομικής συγκυρίας αντηχεί ως έναρξη του εμφυλίου ταξικού πολέμου. Ο άτυπος αόρατος εμφύλιος πόλεμος που διεξαγόταν σε ήπια ένταση, πέρασε σε δημόσια σφαίρα με τον πλέον απροκάλυπτο τρόπο. Την ευθύνη για αυτό φέρει η Χ.Α. και συγκεκριμένα τα τάγματα εφόδου της Νίκαιας. Το σοκ που προκάλεσε η πολιτική απόφαση της Χ.Α. για την δολοφονία από το χέρι του Ρουπακιά, ακολούθησε το δέος της φαινομενικής της εξάρθρωσης.

Ο κάθε σκεπτόμενος άνθρωπος παρακολουθώντας την όλη διαδικασία της «εξάρθρωσής» τους -και της πλαγίως επαναφοράς τους στο μέλλον-, μπορεί να αντιληφθεί ότι τίποτα δεν τελείωσε, αντιθέτως, όλα τώρα αρχίζουν.

Η πορεία των γεγονότων θα ήταν πολύ διαφορετική αν δεν συλλαμβανόταν ο δολοφόνος Ρουπακιάς. Αν, όπως είχε συμβεί σε τόσες άλλες περιπτώσεις δολοφονιών ή ξυλοδαρμών μεταναστών, οι δράστες παρέμεναν στο σκοτάδι. Όμως, σαν από κακή τύχη, ο δολοφόνος Ρουπακιάς συνελήφθη, ο οποίος δεν δίστασε ευθύς εξαρχής να δηλώσει στους αστυνομικούς την πολιτική του ταυτότητα, ότι είναι μέλος της Χρυσής Αυγής, ευελπιστώντας προφανώς, στην κάλυψή του από την ίδια την αστυνομία, αλλά και από την κυβέρνηση όπως άλλωστε έχει γίνει σε τόσες άλλες περιπτώσεις ξυλοδαρμών, μαχαιρωμάτων, δολοφονιών μεταναστών και βιαιοπραγιών. Την κάλυψη των δολοφόνων από την αστυνομία επιβεβαίωσε η συντρόφισσα του Φύσσα που βρισκόταν μπροστά στην εν ψυχρώ δολοφονία και που ζητούσε συνεχώς βοήθεια από τους μπάτσους που βρίσκονταν εκεί. Η απροκάλυπτη αδιαφορία τους στις προειδοποιήσεις της φίλης του Φύσσα ότι «θα τον σκοτώσουν», η παγερή αδιαφορία τους μετά την δολοφονική επίθεση, δείχνουν την αγαστή συνεργασία με τους φασίστες. Η αστυνομικός που έκανε τη σύλληψη λέγοντας «όχι και μαχαίρια ρε παιδιά», μάλλον ήταν εκτός του δολοφονικού σχεδίου και το μόνο που γνώριζε ήταν ότι επίκειται ξυλοδαρμός, στον οποίο θα συναινούσε όπως έχει γίνει αμέτρητες φορές σε επιθέσεις φασιστών. Τι απέγινε άραγε η έρευνα για τη στάση της συγκεκριμένης ομάδας Δίας; Γιατί ο Δένδιας διέψευσε τις καταθέσεις αυτοπτών μαρτύρων ότι μόνο μια αστυνομικός πραγματοποίησε τη σύλληψη και οι υπόλοιποι δεν έκαναν απολύτως τίποτα, και δήλωσε ότι «όλοι οι αστυνομικοί που ήταν εκεί κάνανε τη σύλληψη»; Ο Δένδιας γνωρίζει ότι υπήρχε συνεννόηση αστυνομίας και

φασιστών για την δολοφονική επίθεση, όμως τους κάλυψε για να μην χρεωθούν οι μπάτσοι - κατ' επέκταση και ο ίδιος πολιτικά- τη δολοφονία. Αυτό, όλος ο κόσμος το κατάλαβε.

Το χτύπημα από την κυβέρνηση εναντίον του φασιστικού «μορφώματος» συντέλεσε στο να αποσυμπιεστεί η αμήχανη κοινωνική οργή, συντέλεσε στην καπηλεία και αφομοίωση του αντιφασιστικού κινήματος και στην ασέλγεια του πεσόντα Παύλου Φύσσα. Επίσης, στην προσπάθεια υφαρπαγής κατ' ιδίων όφελος της λαϊκής στήριξης. Οι πολιτικοί ιθύνοντες λοιπόν, επιδόθηκαν στην κοινωνική δημαγωγία, στη μετατροπή του γεγονότος ως θαυμάσια ευκαιρία για την εκλογική ψηφοθηρία στην δεξιά πολυκατοικία, απότοκο του ενδοεξουσιαστικού ανταγωνισμού στο στρατόπεδο της αντεπανάστασης. Για την επιδεικτική πολεμική εξαγγελία μέσω της θεωρίας των δυο άκρων, της αποφασιστικότητας και βούλησης του αστικού πολιτικού κόσμου για αδυσώπητο πόλεμο εναντίον του ανυπότακτου προλεταριάτου. Πολέμου που θα διασφαλίσει την ταξική ειρήνη, την απαιτούμενη πολιτική ομαλότητα προς τέρψιν των αναπτυξιακών επενδύσεων.

Η ιστορική διδαχή επισημαίνει ότι ο φασισμός δεν τσακίζεται στο κοινοβούλιο και με νόμους, ότι ο φασισμός τσακίζεται πάντα στη μάχη μέσα στους δρόμους. Ότι η αστική δημοκρατία ποτέ δεν πολέμησε τον φασισμό και ήθελε πάντα να τον ελέγχει. Ότι ο φασισμός είναι απλά η ωμή μορφή του καπιταλισμού. Ότι οι φασίστες, παρά τις φιλοδοξίες τους, δεν υπήρξαν ποτέ όσο θα ήθελαν αυτονομημένοι.

Οι φασίστες της Χρυσής Αυγής υπήρξαν ανέκαθεν παράλληλοι συνοδοιπόροι και πολιτικοί συναγωνιστές της Ν.Δ. Με κοινές πολιτικές καταγωγές, πορευμένοι με ενδοεξουσιαστικούς ανταγωνισμούς και κοινά συμβόλαια. Οι φασίστες υπήρξαν ανέκαθεν επαγγελματίες ψεύτες, οι μεγαλύτεροι πολιτικοί χαμαιλέοντες. Όσα πουκάμισα και αν αλλάζουν δεν πρέπει να εξωραϊστούν στα μάτια κανενός. Οι φασίστες της Χρυσής Αυγής ως αμετανόητοι χίτες, δοσίλογοι επί κατοχής και μαχαιροβγάλτες σήμερα, δεν πρέπει να φυλακιστούν, πρέπει να εκτελεστούν. Σε κάθε γειτονιά, σε κάθε τόπο οι αντιφασίστες, δίχως να αναθέτουν και να παραχωρούν χώρο στο κράτος, δίχως να μένουν μόνο στην αντιπληροφόρηση ή σε καταγγελίες με την πλάνη ότι ασκούν πολιτικές πιέσεις, πρέπει με αυτενέργεια, με ολιγομελείς, αυτοτελείς, ευέλικτες δυνάμεις να τσακίζουν τους φασίστες στην κυριολεξία. Να εμπλακούν μαχητικά, να ανακαλύπτουν μεθόδους, στάδια και τακτικές με οικεία μέσα, με ότι είναι απαραίτητο, ότι είναι αναγκαίο και με ότι απαιτείται. Στην Ελλάδα, χωρίς να απολεστεί ο αντικαθεστωτικός αγώνας, το ανατρεπτικό κίνημα πρέπει να προβεί στην υλική καταστροφή των υλικών υποδομών της Χρυσής Αυγής και να επιτεθεί συντεταγμένα κατά των φυσικών προσώπων της. Σύσσωμης της ιεραρχίας, ηγετών, πυρηνάρχων, μελών, στρατιωτών και κενταύρων. Να τους ανοίγει τα κεφάλια με σφυρί, να τους κόβει προς παραδειγματισμό το χέρι με δρεπάνι.

Ταξική μνήμη: το εφαλτήριο της κοινωνικής επανάστασης

Τον Σεπτέμβρη του 2013 οι δημοσκοπήσεις των κατασκευασμένων ερωτημάτων και προκαθορισμένων απαντήσεων δείχνουν την Χρυσή Αυγή με σταθερή άνοδο να κατέχει την τρίτη θέση. Ο τηλεοπτικός διάλογος μεταφέρει τις διεργασίες και προαναγγέλλει μια ενδεχόμενη συνεργασία για συγκυβέρνηση Χρυσής Αυγής με Ν.Δ.

Η Χρυσή Αυγή όμως και να ήθελε, δεν μπορεί να «σοβαρευτεί». Φέρει τα κακέκτυπα του παραδοσιακού милитарιστικού φασισμού μέσα στο d.n.a της αναλλοίωτα. Η βία για αυτούς δεν είναι εργαλειώδες μέσο, αλλά αυτοσκοπός. Η Χρυσή Αυγή βλέποντας την «αντισυστημική» της επιρροή να ανεβαίνει, έχει αποθρασυνθεί και επιλέγει να αλλάξει πίστα. Αρχές Σεπτέμβρη στο Πέραμα επιτίθεται σε συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ για την εκπλήρωση του συμβολαίου με τους εφοπλιστές της. Η αστυνομία κρατάει τσίλιες, πράγμα διόλου περίεργο όταν το 50% είναι ψηφοφόροι της και όπως όψιμα αποδείχτηκε και μέλη της. Χρυσανγίτες από την επομένη κιόλας μέρα προσλαμβάνονται σε εργατικά πόστα στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη. Λίγες μέρες αργότερα η επίθεση στο Πέραμα μοιάζει σαν προαναγγελία για ένα милитарιστικό σόου στο αμιγώς δικό τους πεδίο - στο μνήμα των πολιτικών προγόνων τους και συνεργατών των SS. Στην πηγάδα του Μελιγαλά βρίσκεται όλη η πλέμπα του φασιστικού κράτους και παρακράτους. (Μία θαυμάσια ευκαιρία να ξαναγεμίσει η πηγάδα). Το οικόσιτο μαντρόσκυλο λυσσασμένο πλέον από την έξαψη δαγκώνει το χέρι του αφεντικού του. Τραμπουκίζει ομοϊδεάτες βασιλόφρονες και χουντικούς απόγονους ταγματασφαλιτών και ψηφοφόρων της Ν.Δ και του ΛΑ.Ο.Σ. Δεν υπάρχει κανένα ορατό ανάχωμα για να μην ξεδιπλώσουν την πολιτική τους τακτική, για να μην σφάζουν πλέον και ανοιχτά τον όποιον πολιτικό αντίπαλο ή φυλετικό εχθρό τους.

Το τελευταίο διάστημα, ιδιαίτερα από τότε που η Χρυσή Αυγή μπήκε στο αστικό κοινοβούλιο στις εκλογές του 2012, αυξήθηκαν κατακόρυφα τα περιστατικά ρατσιστικής βίας από μέλη της. Αυξήθηκαν οι ξυλοδαρμοί και οι δολοφονίες, και όλα αυτά συνοδευόμενα και από πράξεις ληστείας εναντίον φτωχών μεταναστών εργαζομένων. Σε πολλές μάλιστα περιπτώσεις εμφανίζονταν ως αστυνομικοί για να ελέγχουν χαρτιά και άδειες παραμονής μεταναστών. Σε κάποιες περιπτώσεις λειτουργούσαν αντικαθιστώντας την αστυνομία, με την ανοχή της αστυνομίας, για να ελέγχουν άδειες αλλοδαπών μικροπωλητών, όπως στη Ραφήνα πέρσι το καλοκαίρι όπου κατέστρεψαν πάγκους αλλοδαπών μικροπωλητών ή να ελέγχουν τυχόν μαύρη εργασία, όπως στο νοσοκομείο Καλαμάτας ψάχνοντας για αλλοδαπές εργαζόμενες.

Τα κυριότερα περιστατικά της «πατριωτικής», «ελληνόψυχης» δράσης τους τον τελευταίο χρόνο: Ξυλοδαρμός Αιγύπτιου στον Πειραιά στις 3 Ιανουαρίου 2013 από 3 που φορούσαν διακριτικά της Χ.Α. Εισβολή στις 25 Ιανουαρίου 7 φασιστών με σφυριά, γκλόμπ και μαχαίρια σε σπίτι Πακιστανού στο Περιστερί όπου αφάιρεσαν ένα λάπτοπ, ένα κινητό και 40 ευρώ. Επίθεση στην Ιεράπετρα Κρήτης στις 14 Φεβρουαρίου από 7 μέλη της Χ.Α. σε 3 Πακιστανούς. Δολοφονία του Πακιστανού Shehzad Luqman στα Πετράλωνα ενώ πήγαινε στην δουλειά του. Επίθεση 6 φασιστών στις 31 Μαρτίου σε 3 μετανάστες στην Αθήνα. Στις 10 Μαΐου στα Χανιά νεοναζί βάζουν φωτιά σε σπίτια Ρομά -ο Κασιδιάρης είχε αποκαλέσει τους Ρομά ανθρώπινα σκουπίδια. Στις 12 Μαΐου πάλι στα Χανιά 3 Μαροκινοί ξυλοκοπούνται στο παλιό λιμάνι. Στις 13 Μαΐου στην Αθήνα 15χρονος Αφγανός δέχεται επίθεση από νεοναζί οι οποίοι του έκοψαν το πρόσωπο με σπασμένο μπουκάλι. Στις 25 Μαΐου στην Θεσσαλονίκη ένας μετανάστης από την Ρουάντα μαχαίρώνεται από 2 άτομα που επέβαιναν σε μηχανή ενώ την ίδια μέρα ένας Ιρακινός δέχεται επίθεση από ομάδα φασιστών στο ΑΠΘ.

Στις 1 Ιουνίου στο Παγκράτι 2 άτομα ανεβαίνουν στο λεωφορείο 732 και αρχίζουν και χτυπάνε μετανάστες από την Αφρική φωνάζοντας «Μολών Λαβέ». Στο Αιγάλεω στις 2 Ιουνίου ομάδα 12-13 φασιστών πραγματοποιεί επιθέσεις σε σπίτια μεταναστών. Στις 12 Ιουλίου 4 Πακιστανοί δέχονται την «επίσκεψη» 4 ατόμων που παρουσιάζονται ως αστυνομικοί και όταν άρχισαν οι Πακιστανοί να διαμαρτύρονται γιατί είχαν νόμιμα έγγραφα, οι εισβολείς άρχισαν να τους χτυπούν φωνάζοντας ότι είναι μέλη της Χρυσής Αυγής. Το ίδιο έγινε και στον Ταύρο στις 21 Ιουλίου όταν 6 άτομα προσποιούμενα τους αστυνομικούς εισέβαλλαν σε σπίτι μεταναστών για να ελέγξουν τα χαρτιά τους και ακολούθως άρχισαν να τους χτυπούν φωνάζοντας ότι είναι μέλη της Χρυσής Αυγής, κλέβοντάς τους παράλληλα πορτοφόλια, έγγραφα-άδειες εργασίας ακόμη και οικιακές συσκευές. Σε πολλές περιπτώσεις η αστυνομία προσπάθησε να αποτρέψει τους μετανάστες να υποβάλλουν μηνύσεις, σε άλλες συνέλαβε τους μετανάστες που δεν είχαν άδεια παραμονής για να καλύψει τους φασίστες. Το 2012 έγιναν 154 περιστατικά ρατσιστικής βίας από μέλη της Χ.Α. και άλλους φασίστες. Δεν ξεχνάμε τον άγριο ξυλοδαρμό Αιγυπτίων εργαζομένων στην ιχθυόσκαλα του Κερατσινίου. Όπως επίσης, το πογκρόμ και την δολοφονία ενός μετανάστη στα Κ. Πατήσια το 2011 μετά την δολοφονία Καντάρη από Αφγανό. Για τα καθάρματα της Χ.Α. οι μετανάστες ευθύνονται συλλογικά για την εγκληματικότητα. Η εγκληματικότητα φυσικά, πουθενά στον κόσμο δεν έχει φυλετική ταυτότητα, θρέφεται από τον καπιταλισμό, είναι αποτέλεσμά του, απόρροια των αλλοτριωμένων συνειδήσεων και της φτώχειας. Χωρίς να παραγνωρίζουμε ότι αρκετοί μετανάστες έχουν εμπλακεί σε εγκλήματα, τα ρατσιστικά καθάρματα της Χ.Α. κάνουν τα στραβά μάτια σε εγκλήματα Ελλήνων, όπως στην περίπτωση του δολοφόνου της Ξάνθης ο οποίος δολοφόνησε μια νεαρή γυναίκα και ο οποίος ήταν παλιά κατάδικος για βιασμό ή η περίπτωση του «Ελληνάρα» από το Ρέθυμνο ο οποίος εκμεταλλευόμενος το ότι ήταν προπονητής ασελγούσε σε αγόρια στο γήπεδο. Δεν παρέλειψαν να συμπαρασταθούν στα δικαστήρια σε πατέρα και γιό που μαζί με φίλο τους, είχαν απαγάγει τον Αιγύπτιο εργάτη που δούλευε στο φούρνο τους στη Σαλαμίνα επειδή ζήτησε τα δεδουλευμένα. Τον έδεσαν, τον βασάνιζαν επί ώρες και δεν παρέλειψαν να τον σοδομίσουν με κάποιο αντικείμενο. Αυτή είναι η «πατριωτική» δράση των καθαρμάτων της Χ.Α. και γι' αυτό τα 2 «αθώα θύματα» του Ν. Ηρακλείου «δεν γνώριζαν τίποτα» όπως μας λέει ο γονιός του ενός. «Δεν ήταν φασίστας» !! Δεν ήξερε το «παιδί» σε ποια οργάνωση ανήκε! Στην περιοχή του βόρειου τομέα Αθήνας, εκεί που ανήκαν τα «αθώα» θύματα, οι «ελληνόψυχοι» της Χ.Α., είχαν επιτεθεί μεταξύ άλλων, στην Μεταμόρφωση, στο κουρείο ενός μετανάστη Πακιστανού, μαχαίρωσαν τον ίδιο, μαχαίρωσαν τον Έλληνα πελάτη και έβαλαν φωτιά στο μαγαζί. Σε άλλη περίπτωση μαχαίρωσαν Πακιστανό κοντά στο εργοστάσιο της ΦΑΓΕ, επίσης στην Μεταμόρφωση ενώ επιτέθηκαν και σε μετανάστες στη Λυκόβρυση. Τίποτα από αυτά δεν «γνώριζαν» τα «αθώα» θύματα του Ν. Ηρακλείου! Το να ανήκει κάποιος σε μια τέτοια εγκληματική οργάνωση όπως η Χ.Α. είναι αυτόματα συνεργός αν όχι και ο ίδιος φυσικός αυτουργός.

Ξαφνικά, μετά την δολοφονία Φύσσα σύσσωμα τα ΜΜΕ, η κυβέρνηση, η «δικαιοσύνη», το ΠΑΣΟΚ «ανακάλυψαν» την δολοφονική δράση της Χρυσής Αυγής. Ξαφνικά, αυτοί που για χρόνια τους χαϊδεύανε, αυτοί που τους χρησιμοποίησαν ως εφεδρική δύναμη σε αρκετές περιπτώσεις, όπως έκανε η αστυνομία επί ημερών των κυβερνήσεων τόσο της ΝΔ όσο και του ΠΑΣΟΚ, τώρα ξαφνικά κηρύσσουν «τον πόλεμο στον φασισμό και τους νεοναζί». Αυτοί που από τον Μάιο του 2010 με την ψήφιση του μνημονίου εφάρμοσαν μια πολιτική ολοκληρωτισμού προς όφελος των δανειστών της χώρας, ληστεύοντας τον λαό, καταργώντας τις παλιές κατακτήσεις του εργατικού κινήματος, καταργώντας το δικαίωμα της απεργίας με τις επιστρατεύσεις, ρίχνοντας τα σκυλιά της αστυνομίας, τα ΜΑΤ, τους ΔΙΑΣ, τους ΔΕΛΤΑ πάνω στους διαδηλωτές, καταντώντας ακόμα και το ίδιο τους το αστικό κοινοβούλιο μια

μαριονέτα των δανειστών, αυτοί των οποίων την πολιτική θα ζήλευαν και ο Χίτλερ και ο Μουσολίνι, αλλά και οι ημεδαποί φασίστες όπως ο Μεταξάς και οι συνταγματάρχες, αυτοί τώρα υποκριτικά κηρύσσουν τον «πόλεμο στον φασισμό».

Όμως η σύγχρονη ελληνική ιστορία έχει αποδείξει ότι η ύπαρξη παρακρατικών μηχανισμών και η αργαστή συνεργασία με το καθεστώς και την αστυνομία είναι νομοτελειακό γεγονός. Από τους χίτες και τους ταγματασφαλίτες της κατοχής, τους Μαγγανάδες και του Σούρληδες, τον Παπαδόγκωνα, όλους αυτούς που δολοφονούσαν κομμουνιστές και αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης μπροστά στα μάτια της χωροφυλακής αλλά και σε συνεργασία με την χωροφυλακή, τους Μάυδες του εμφυλίου που βίαζαν, που αποκεφάλιζαν νεκρούς αντάρτες για να εισπράξουν αμοιβή, ως τους δολοφόνους του Λαμπράκη και φτάνοντας στις μέρες μας, στην ΕΠΕΝ και τον Βορίδη με το τσεκούρι το 1985 στο Χημείο, τους νεοδημοκράτες Κένταυρους και Ρέιντζερς και τους δολοφόνους του Τεμπονέρα, Καλαμπόκα, Σπίνο και Μαραγκό το 1991 ως τους χρυσαυγίτες μαχαροβγάλτες δολοφόνους όπως ο Ρουπακιάς, το κράτος και ιδιαίτερα η αστυνομία ανέκαθεν στήριζε τέτοια καθάρματα αφού τα χρησιμοποιούσε εφεδρικά εναντίον του «εσωτερικού» εχθρού. Πολύ απλά, η δουλειά του ΚΥΠΑτζή Μιχαλολιάκου βρισκόταν πάντα σε διατεταγμένη υπηρεσία στο βαθύ κράτος.

Μπάτσοι και φασίστες είναι τα οικόσιτα μαντρόσκυλα του κεφαλαίου. Η κοινοβουλευτική αστική δημοκρατία και ο φασισμός είναι δυο όψεις του ίδιου νομίσματος, δηλαδή διαφορετικές μορφές επιβολής του καπιταλιστικού συστήματος. Κράτος και κεφάλαιο γεννούν το φασισμό, όπως λέει από παλιά ένα αναρχικό σύνθημα στην Ελλάδα. Αυτό αποδεικνύει κάθε ιστορική αναγωγή από το μεσοπόλεμο ως τα ερείπια που άφησε πίσω του ο Β΄ παγκόσμιος πόλεμος, κάθε ιστορική ανάλυση από το ναζισμό του Χίτλερ, τον φασισμό του Μουσολίνι στην Ιταλία, του Φράνκο στην Ισπανία καθώς και της μακρόχρονης ιδιάζουσας ιστορίας του φασισμού στην Ελλάδα. Γι' αυτό και η επαναστατική προσέγγιση της ιστορίας είναι μια σημαντική παρακαταθήκη για το επαναστατικό κίνημα.

Η ταξική μνήμη είναι το όπλο στα χέρια των λαϊκών στρωμάτων. Είναι η παρακαταθήκη που σαρκάζει την ιστορική παραχάραξη, το εφόδιο που δεν επιτρέπει να διεισδύσει στα κατώτερα στρώματα η πλάνη, τα επίπλαστα διλήματα, η ιδεολογική προπαγάνδα. Πόσο άλλωστε, την στιγμή που αυτός ο κόσμος υποβάλλεται στα δεινά της οικονομικής αφάμαξης και της κρατικής καταστολής. Η ταξική μνήμη δεν είναι μνήμη χρυσόψαρου μέσα στην τηλεοπτική γυάλα να τρώει ότι του σερβίρουν, να αναπαράγει την ρητορική της εξουσίας. Η ταξική μνήμη είναι αυτή που μας διδάσκει ότι ο καπιταλισμός χρησιμοποιούσε όποτε έκρινε για να διεκπεραιώνει τις ορέξεις του, τότε τη δημοκρατία και τότε τον φασισμό. Η ταξική μνήμη μας πληροφορεί ότι όποτε χτυπήθηκαν «μέσα στα δημοκρατικά πλαίσια» οι φασίστες, σύντομα τους επανέφεραν. Από τους ναζί στη μεταπολεμική Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας έως την Ελλάδα, από τον τραμπούκο Γκοντζαμάνη έως τον αρχιβασανιστή της χούντας, τον Μάλλιο, η εκάστοτε εξουσία τους παρείχε όχι μόνο ασυλία αλλά και αξιώματα σε κρατικές θέσεις.

Από την άλλη, θα πρέπει να επισημάνουμε και το θεωρητικό τέλμα αυτών που κατέχουν την ταξική μνήμη, αλλά απέχουν σταθερά από τον ταξικό πόλεμο. Η ιστορική γνώση πολλές φορές μετατρέπεται σε άγκυρα. Οι αντιστεκόμενοι μετατρέπουν την ταξική μνήμη σε ιστορικό βαρίδι, παρελθοντολογούν αρμενίζοντας στο εχτές, δίχως να επεξεργάζονται την επικαιροποίηση του αγώνα στο σήμερα. Η οπορτουνιστική αριστερά, και όχι μόνο αυτή, κομπορημονεί σε διαλέξεις, σε ακαδημαϊκές ιστοριογραφίες και στο δια ταύτα παραμένει προσκολλημένη σε άνευρες καταγγελίες. Θεωρία δίχως πράξη είναι λόγια του αέρα. Η ταξική

συνείδηση υφίσταται, αποκτά την υπόσταση που της αρμόζει, ενσαρκώνεται στην αυτενέργεια, στην συναυτουργία και ενεργητική εμπλοκή, στην χάραξη επί χάρτου του ανατρεπτικού σχεδίου μέχρι την τέλεση της πρακτικής του εφαρμογής. Σε διαφορετική περίπτωση παρακολουθείς στωικά να σε σφάζουν.

Αν είναι να πρέπει να ξαναειπωθεί, ας είναι. Μπάτσοι και φασίστες είναι τα οικόσιτα μαντρόσκυλα του κεφαλαίου. Η κοινοβουλευτική αστική δημοκρατία και ο φασισμός είναι δυο όψεις του ίδιου νομίσματος - του καπιταλιστικού συστήματος.

Οι φασίστες είτε ως ναζί είτε ως εθνικοσοσιαλιστές είτε ως Έλληνες εθνικιστές δεν έλειψαν ποτέ από την Ελλάδα. Από την δικτατορία της 4^{ης} Αυγούστου του Μεταξά, τους συνεργάτες των ναζί, τους χίτες, γερμανοτσολιάδες και τους δοσίλογους κατά την διάρκεια της κατοχής και της εθνικό - απελευθερωτικής αντίστασης του Ε.Α.Μ - Ε.Λ.Α.Σ, από τις αμερικάνικες ναπάλμ για την καταστολή της εποποιίας του Δημοκρατικού Στρατού, το εκτελεστικό απόσπασμα, τις διώξεις και τα ξερονήσια, μέχρι τους Γκοντζαμάνηδες που έχαιραν ασυλίας πριν την επταετία των συνταγματαρχών και που έλαβαν αξιώματα κατά την διάρκειά της, από την υπόθαλψη των χουντικών «σταγονιδίων» έπειτα από την «αλλαγή φρουράς» του καθεστώτος και βαίνοντας προς την μεταπολίτευση, από την ΕΠΕΝ έως την εφεδρική χρήση τους ως Χρυσή Αυγή στην παρούσα περίοδο της οικονομικής κρίσης – οι φασίστες ήταν πάντα εδώ. Δεν είναι παροδικό μόρφωμα, δεν είναι πυροτέχνημα πλάνης και αυτή η ταξική μνήμη είναι διαφωτιστική για την αντίληψη του τακτικισμού, των σκοπιμοτήτων και της βαθείας κατανόησης της φύσης του φασισμού.

Παράλληλα ως υποσημείωση και ενώπιον της υπάρχουσας πολιτικής αποσταθεροποίησης του συστήματος, η γκεμπελική προπαγάνδα των Μ.Μ.Ε διαρρέει ανά διαστήματα πληροφορίες περί κίνδυνου πραξικοπήματος. Από τον στρατηγό Φράγκο Φραγκούλη, τις υπόγειες και σκοτεινές συζητήσεις σε συνωμοτικούς κύκλους, μέχρι και την αυτοτελή κατάληψη της εξουσίας από την Χρυσή Αυγή, αυτές οι «διαρροές» στο αποτέλεσμά τους θωρακίζουν την εξουσία και εξυγιαίνουν το προσωπείο της. Η ταξική μνήμη μας ενημερώνει ότι το καθεστώς του ολοκληρωτισμού που εγκαθιδρύεται, δεν συντελείται πάντα μέσω μιας αυτόματης μετάβασης, μίας απότομης διαδικασίας όπως γνωρίζουμε από την εξουσιαστική επιλογή της παλινόρθωσης ή του στρατιωτικού πραξικοπήματος.

Αυτή η ταξική μνήμη του ριζοσπαστικού κινήματος, έστω συμπυκνωμένη και ως νύξη, είναι ένα από τα θεμέλια για την πολιτική στρατιωτική συγκρότηση, οργάνωση και αντεπίθεση του επαναστατημένου προλεταριάτου. Επικαιροποιημένη στο σήμερα συντελεί μόνο ως εφάπτηριο για επαναστατικά εγχειρήματα, που συνδεδόμενα θα επισπεύσουν τον ρεαλιστικό ταξικό πόλεμο για την καθολική ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος στην Ελλάδα. Για την ταξική αντεπίθεση στη χώρα που περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη στην Ευρώπη, η κρίση και οι πολιτικές αντιμετώπισής της έχουν επιφέρει τις πιο ακραίες συνθήκες φτωχοποίησης. Για την αντεπίθεση που θα συμπαρασύρει τους προλετάριους στην Ευρώπη. Για την καθοριστική έφοδο που θα αντεπιτεθεί στο ξένο και εγχώριο κεφάλαιο, το κράτος και το φασιστικό παρακράτος του. Για την κατάλυση της αστικής δημοκρατίας και της οικονομικής δικτατορίας των αγορών που υπηρετεί.

Ο αόρατος εμφύλιος της κοινωνικής αντίστασης με το βαθύ κράτος

Ας έρθουμε λοιπόν, στην ιστορία του σύγχρονου κράτους και του φασιστικού παρακράτους του. Ευελπιστώντας μέσα από αυτό στην διεύρυνση της κοινωνικής ταξικής αυτομόρφωσης και στο θεωρητικό εξοπλισμό του ριζοσπαστικού κινήματος.

Τα γεγονότα από την «αλλαγή της φρουράς», από το '74 έως σήμερα, των εφεδρικών ταγμάτων, των κοινών μυστικών πρακτόρων της Ν.Δ - ΠΑΣΟΚοκρατίας που τάιζαν τον ΚΥΠατζί Μιχαλολιάκο, τους αμετανόητους χίτες, τους βασιλόφρονες και χουντικούς λύνοντας και μαζεύοντας ανά συγκυρία το λουρί τους, όπως και από την άλλη, η αμέτοχη στάση της αριστεράς για αυτές τις «κρυφές» αλήθειες, που εγκλωβίστηκε στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι με την ιδεολογικοποίηση της φυγομαχίας και τη γνωστή πρακτορολογία, είναι γεγονότα, πληροφορίες, στοιχεία γνωστά σε όλο το πολιτικό φάσμα. Όμως, μπροστά στην δολοφονία του Φύσσα όλοι τους υποκρίνονταν τους ανήξερους.

Ας αναφέρουμε τα πιο κομβικά: Στα πρώτα μεταπολιτευτικά χρόνια, χρόνια ταραγμένα που ο λαός επιζητούσε την αποχουντοποίηση, χρόνια κοινωνικού ταξικού πολέμου και εργατικών αγώνων μέσα στα εργοστάσια, οι ακροδεξιές οργανώσεις είναι δεκάδες. Με νωπές ακόμα τις πληγές από την χούντα, στις εκλογές του 1977 διακρίνεται η Εθνική Παράταξη του Σπύρου Θεοτόκη συγκεντρώνοντας 6,82% των ψήφων. Εν συνεχεία τη σκυτάλη παίρνει η ΕΠΕΝ με πρόεδρο του κόμματος τον τέως πραξικοπηματία Γεώργιο Παπαδόπουλο. Κατά την δεκαετία του '70 η Νέα Τάξις του Δ. Ναστούλη θα επιδοθεί σε βομβιστικές ενέργειες εναντίον αθηναϊκών κινηματογράφων που πρόβαλαν ταινίες «κομμουνιστικής και εβραϊκής προπαγάνδας». Το '77 θα διεξαχθεί δίκη στην Ελλάδα για τις «πατριωτικές ενέργειες» που πραγματοποίησε η Νέα Τάξις. Ο Κ. Πλεύρης και ο Ν. Μιχαλολιάκος θα καταδώσουν στεγνά τον Α. Καλέντζη τηρώντας έτσι τον διαχρονικό αξιακό κώδικα των φασιστών, του δοσιλογισμού, από τότε μέχρι τώρα. Η Νέα Τάξις ήταν διεθνής οργάνωση που φιλοδοξούσε να αποτελέσει την διεθνή των ευρωπαϊών ναζιστών. Ως Ordine Nuovo θα «μεγαλουργήσει» στην Ιταλία με πολύνεκρες τυφλές βομβιστικές επιθέσεις κατά πολιτών: πλατεία Φοντάνα στο Μιλάνο, στο τρένο Ιταλικούς, στο σιδηροδρομικό σταθμό της Μπολόνια. Αυτά τα γεγονότα έχουν χαραχτεί στη μνήμη του ιταλικού λαού ως σφαγές του κράτους για την εφαρμογή της στρατηγικής της έντασης.

Τέλη δεκαετίας '70 εμφανίζεται το περιοδικό της Χρυσή Αυγή με εξόφθαλμο ναζιστικό περιεχόμενο. Το απαρτίζουν μέλη από παρέες σκινάδων και αστυνομικοί. (Ανδρασκέλας κ.α.). Το '84 παίρνει το δαχτυλίδι από τον Γ. Παπαδόπουλο ο Ν. Μιχαλολιάκος και ηγείται της ΕΠΕΝ ο οποίος είναι γιός του απόστρατου αξιωματικού του στρατού ξηράς Γ. Μιχαλολιάκου, με αντικομμουνιστική δράση κατά την διάρκεια της κατοχής και του εμφυλίου. Στο ξενοδοχείο Caravel την ίδια χρονιά η ΕΠΕΝ διοργανώνει πανευρωπαϊκό νεοναζιστικό συνέδριο. Συμμετέχει ο Ζ. Μ. Λεπέν του γαλλικού Εθνικού Μετώπου, παρίσταται ο Μ. Βορίδης, σημερινός κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος της ΝΔ ενώ φημολογείται ότι το μήνυμα του Γ. Παπαδόπουλου φροντίζει να μεταφέρει ο Τ. Μιχαλόλιας, αδερφός του «φύρερ» με διασυνδέσεις στους επιχειρηματικούς κύκλους, νομικός σύμβουλος της ΠΑΕ Ολυμπιακός, συνδέεται σήμερα με έναν σημαντικό χρηματοδότη της Χ.Α, τον εφοπλιστή Μαρινάκη. Παρουσιάζει θεάρεστο έργο ως συνήγορος στους Παπαδόπουλο, Κοσκωτά, Εφραίμ, Περίανδρο, Τσοχατζόπουλο και τώρα στον αδερφό του.

Το συνέδριο του Caravel θα δεχτεί οργανωμένη επίθεση αναρχικών. Το '85 οι φασίστες παρουσιάζονται ως «αγανακτισμένοι πολίτες» έξω από το κατειλημμένο Χημείο και ως

συνήθως, πλάι - πλάι στις δυνάμεις καταστολής. Το '86 ο Μιχαλολιάκος θα αποχωρήσει από την ΕΠΕΝ ξανανοίγοντας το μαγαζί της Χρυσής Αυγής.

Κάθε πολιτικό πρόσωπο του συστήματος γνώριζε και σόπαινε. Από το ΠΑ.ΣΟ.Κ και τα δύο Κ.Κ.Ε όταν κατήγγειλαν τους «προβοκάτορες» και τα «χουντικά σταγονίδια», μέχρι την Ν.Δ. των rangers και των κενταύρων που ερμήνευε τις κοινωνικές συγκρούσεις έντεχνα σε «αριστεροχουντισμό» μαγειρεύοντας από τότε την θεωρία των δύο άκρων.

Αλλά ας επανέλθουμε στο «κοινωνικό» έργο της Ν.Δ-Χρυσής Αυγής. Στις αρχές της δεκαετίας του '90 και μετά την διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, το ζήτημα της πρώην Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας είναι βούτυρο στο ψωμί της Χ.Α. όπου δείχνουν να έχουν την ίδια «υπερπατριωτική» γραμμή με τον Σαμαρά, τότε υπουργό Εξωτερικών της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Όπως υπαρξιακό λόγο στα ρατσιστικά αντανακλαστικά τους δίνει η έλευση χιλιάδων Αλβανών μεταναστών μετά την κατάρρευση του καθεστώτος Αλία. Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '90, δεκαετία που κυριαρχεί ο νεοφιλελευθερισμός, όλες οι κυβερνήσεις χαίρουν της αρωγής των φασιστών -και της Χ.Α.- στον τομέα της διατήρησης της τάξης και της ταξικής ειρήνης, καθώς συνδράμουν ανοιχτά στο έργο της καταστολής εξεγέρσεων και αντιστάσεων πλάι στα ΜΑΤ ως «αγανακτισμένοι πολίτες»: Στις κινητοποιήσεις των μαθητών τον Οκτώβρη του '91, στην εξέγερση του Πολυτεχνείου το '95, στα εξεγερσιακά γεγονότα με την κατάληψη της Παντείου και της ΑΣΟΕΕ από αναρχικούς και αντιεξουσιαστές τον Απρίλη του '95 που έγιναν ως απάντηση στο μαχαίρωμα αναρχικού - καταληψία στέγης στην Αθήνα από φασίστα...

Σε αυτά τα πρώτα έτη της δεκαετίας του '90 έχει εισβάλει η ιδιωτική τηλεόραση στη ζωή της χώρας. Οι δημοσιογράφοι τότε, οι ίδιοι που σήμερα θεωρούνται καταξιωμένα φερέφωνα, αναμασάν την προπαγάνδα που βάλει εναντίον του «προβοκάτορα» και της «μειοψηφίας» και υπερασπίζεται τους «αγανακτισμένους πολίτες». Εξαίρεση, σαν σήμερα, που θα συναγωνιστούν οι δημοσιογράφοι ποιος είναι ο πιο «αντιφασίστας», θα αποτελέσει ο Νοέμβρης του '93, έπειτα από το χαραγμένο με σβάστικα πρόσωπο μαθήτριας λυκείου και της ακόλουθης μαζικής πορείας που θα διαδηλώσει και θα συγκρουστεί με τις δυνάμεις καταστολής. Ο προπαγανδιστικός λόγος των ΜΜΕ θα επιστρέψει στις «ακροκινούμενες ομάδες» και στο «συμμοριτοπόλεμο» μεταξύ φασιστών και αναρχικών. Το '98 έξω από τα δικαστήρια της Ευελπίδων ο Α. Ανδρουτσόπουλος μαζί με τον Παναγιώταρο και την γνωστή τότε γκρούπα θα επιτεθεί σε αριστεριστές τραυματίζοντας σοβαρά τον Δ. Κουσουρή. Η Χρυσή Αυγή αδειάζει τον Ανδρουτσόπουλο (Περίανδρο), με τον ίδιο τρόπο που αδειάζει σήμερα τον Ρουπακιά.

Το 2000 ο νυν βουλευτής Παναγιώταρος, συνέταιρος του πράκτορα Α. Βαβύλη, μαχαρώνει στην κοιλιά καταληψία έξω από την Βίλλα Αμαλίας. Στις τελευταίες δεκαετίες ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας έχει εμποτιστεί με το ρατσιστικό δηλητήριο των Μ.Μ.Ε. Η αλβανική υπηκοότητα έγινε συνώνυμη με την εγκληματικότητα και με την ταξική κατωτερότητα. Το ωφέλιμο συναπάντημά τους εκδηλώνεται στο εθνικιστικό πογκρόμ κατά μεταναστών στον αγώνα Ελλάδας-Αλβανίας με «επίσημο» απολογισμό έναν νεκρό στην Ζάκυνθο. Οι κάμερες της ολυμπιάδας στην πλατεία Ομονοίας όπου έγιναν επιθέσεις σε μετανάστες, «δεν λειτούργησαν» και οι δράστες διέφυγαν.

Οι φασίστες σε όλο αυτό το διάστημα βρίσκονται σε πλήρη κάλυψη και αγκαστή συνεργασία με την ελληνική αστυνομία. Λειτουργούν σε μια μακρόχρονη σχέση άλλοτε ως εντολοδόχοι και άλλοτε με την φιλοδοξία της αυτονομίας τους, αλλά πάντα κατόπιν εντολών ως σταθερός

παρακρατικός μηχανισμός. Τα τάγματα εφόδου έχουν συσταθεί προ πολλού και καταγράφουν ανεπίσημα δεκάδες περιστατικά τραμπουκισμού και νυχτερινές επιδρομές μαχαρωμάτων. Το κράτος με το παρακράτος λοιπόν, αλληλοτροφοδοτούνται συντηρώντας και οργανώνοντας το στρατόπεδο της αντεπανάστασης. Αναγραφή συνθημάτων, προπηλακισμός απεργών, βομβιστικές επιθέσεις κατά ανυποψίαστων πολιτών, εγκώμια και αμνήστευση των χουντικών, επαναφορά του λόγου περί «κομμουνιστοσυμμοριτών» στο Μελιγαλά, συνθήματα στην κηδεία του Μάλιου, πυροβολισμοί στου Ντερτιλή, νυχτερινά κυκλώματα, οίκοι ανοχής με ιδιοκτήτρια την Ζαρούλια, παραστρατιωτική υποδομή, γυμνάσια «πατριωτικών» πολιτοφυλακών με σπόνσορες μικροεπιχειρηματίες, εφοπλιστές, εκδοτικούς οίκους. Σε αυτές τις δεκαετίες οι φασίστες μπαινοβγαίνουν στις τρύπες τους, χειραγωγούνται και ελέγχονται από το βαθύ κράτος. Σε αυτές τις δεκαετίες οι μόνοι που τους κυνήγησαν, που τους χτύπησαν μην αφήνοντάς τους να σηκώνουν κεφάλι, κλείνοντας τα γραφεία τους το ένα μετά το άλλο (Κεφαλληνίας, Σολωμού, Σωκράτους) ήταν αναρχικοί, αντιεξουσιαστές και ελάχιστες εξαιρέσεις αριστεριστών.

Οι φασίστες της Χρυσής Αυγής, σε αντίθεση με ότι λέει η κοινοβουλευτική αριστερά για λόγους αντιπολίτευσης, δεν είναι προϊόν της κρίσης. Υπήρχαν ανέκαθεν και έχαιραν ασυλίας από το κράτος, αλλά εκμεταλλεύτηκαν στο μέγιστο ως άρμοζε σε ένα πολιτικό φορέα την πολιτική αποσταθεροποίηση του συστήματος, την απαξίωση του κοινοβουλευτισμού, αλλά και την ατζέντα του αντί μεταναστευτικού ζητήματος και της ένδειας που έχει περιέλθει ο ελληνικός λαός. Διαδίδοντας ψεύδη, δημιουργώντας εντυπώσεις, υφαρπάζοντας με δόλο τη λαϊκή στήριξη, διείσδυσαν στο εσωτερικό του πολιτικού συστήματος που περιφρονούσαν δημόσια.

Την τελευταία δεκαετία το χρονολόγιο της φασιστικής βίας πυκνώνει και ιδίως την τελευταία πενταετία κορυφώνεται. Αξίζει ο κάθε ένας να κάνει μια σύντομη ανασκόπηση των τελευταίων ετών, λίγο πριν και με την υπαγωγή της χώρας στο ΔΝΤ στο επίκεντρο της δίνης της οικονομικής κρίσης, να παραθέσει μια σειρά από γεγονότα και στοιχεία που αποδεικνύουν την πολιτική στρατηγική των φασιστών. Το έδαφος προλείανε ο συναγωνιστής τους Καρατζαφέρης και οι «αγανακτισμένοι κάτοικοι» του Άγιου Παντελεήμονα με τον Μαρκογιαννάκη να τους συμπαρίσταται. Στον Άγιο Παντελεήμονα εγκαταστάθηκαν πειραματικά ως κράτος εν κράτει και αρχίσανε το πογκρόμ εναντίον Αφγανών, Πακιστανών και άλλων μεταναστών με το πρόσχημα της εγκληματικότητας, με την πλήρη κάλυψη του τοπικού αστυνομικού τμήματος. Ακολούθως και η περιοχή της πλατείας Αττικής περνάει υπό τον έλεγχό τους πάλι με τις γνωστές τακτικές των πογκρόμ, τους ξυλοδαρμούς, τις επιθέσεις κατά μαγαζιών μεταναστών, τους εμπρησμούς κατά αυτοσχέδιων τζαμιών κλπ. Παρόμοια γεγονότα συνέβησαν και σε άλλες γειτονιές όπως στην Κυψέλη και στο Παγκράτι. Τον Φεβρουάριο του 2008 μαζί με τα ΜΑΤ επιτίθενται -ακόμα και με μολότωφ- εναντίον των αναρχικών που έκαναν αντισυγκέντρωση για το σόου της επετείου των Ιμίων. Όλη αυτή την περίοδο εξαπολύουν από κοινού με τα ΜΑΤ επιθέσεις εναντίον της κατάληψης Βίλλα Αμαλίας. Στην εξέγερση του Δεκεμβρίου του 2008 εκεί που μπορούσαν (π.χ. Πάτρα), έπαιξαν για πολλοστή φορά τον ρόλο των «αγανακτισμένων». Τον Φεβρουάριο του 2009 γίνεται η πρώτη απόπειρα δολοφονιών με χειροβομβίδα στο γεμάτο εκείνη την ώρα στέκι Μεταναστών στα Εξάρχεια. Ακολουθεί η πρώτη κεφαλαιοποίηση της δράσης τους όταν λίγους μήνες μετά την υπογραφή του μνημονίου, στις δημοτικές εκλογές του 2010 μπαίνει στο δημοτικό συμβούλιο της Αθήνας ο Μιχαλολιάκος. Το 2011 εξαπολύουν γενικευμένο πογκρόμ κατά μεταναστών στο κέντρο της Αθήνας εκμεταλλευόμενοι την δολοφονία Καντάρη από Αφγανό. Ας μην ξεχνάμε το σπεκουλαδórico

αβαντάρισμα πάνω στην σκευωρία της Marfin, την προσπάθεια του ακομματικού-διαταξικού εισοδισμού της λαϊκής δυσφορίας και οργής τα δυο χρόνια κοινωνικής έντασης '10-'12, το απροκάλυπτο σπονσοράρισμα των Μ.Μ.Ε με την καταγιστική μαύρη διαφήμιση και το μακιγιάρισμα του «αντιμνημονιακού-αντισυστημικού» προσώπειου της Χρυσή Αυγής...

Επειτα από όλα αυτά ακολουθεί η θριαμβευτική είσοδός τους στις εκλογές του 2012 στο κοινοβούλιο που «σιχαινόντουσαν», οι διαφημιζόμενες «αγαθοεργίες» με το διαπλεκόμενο «κοινωνικό έργο» που επιτελούσαν σε συσσίτια και αιμοδοσίες μόνο για Έλληνες, ο ρόλος τους στην ψήφιση των αντεργατικών νομοσχεδίων υπέρ τραπεζιτών και υπέρ εφοπλιστών, ναυτιλιακών και κατασκευαστικών εταιρειών, τα χρυσαυγίτικα ΟΑΕΔ της μαύρης εργασίας και της εισαγωγής των 15 ευρώ μεροκάματο, το μάνατζμεντ, τα ασύστολα ψεύδη, την κοινωνική δημαγωγία και το «αντιστάριλκι». Πατάνε πλέον σε στρωμένο χαλί.

Η αντεπανάσταση προνόησε, θωρακίστηκε, οργανώθηκε ιδεολογικά και πρακτικά. Πλέον επιτίθεται με κάθε μέσο με κάθε τρόπο.

ΝΑ-ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΚΟΙΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Η Ν.Δ. κέρδισε τον επισφαλή Σύριζα στις εκλογές του '12, παράγοντας διλλήματα εκφοβισμού και έχοντας σε μεγάλο μέρος την ίδια πολιτική ατζέντα με την Χρυσή Αυγή. Ο Σαμαράς επιδίδεται εξ' αρχής σε πολεμικές εξαγγελίες, επιδεικνύοντας σιδηρά πυγμή και έχει φροντίσει να καλέσει σε συσπείρωση όλους του δεξιού χώρου. Η Ν.Δ εκπροσωπείται -έχει επιλέξει για επικοινωνιακή εμπροσθοφυλακή- τους καραφασίστες Βορίδη, Κρανιδιώτη, Γεωργιάδη, Δένδια. Υπερασπιστές της οικονομικής πολιτικής και σε πλήρη σύμπνοια οι Προβόπουλος, Δασκαλόπουλος. Διορισμένος και εγκάθετος αναμεταδότης αυτής της πολιτικής της τρόικας, ο υπουργός οικονομικών Στουρνάρας.

Η Ν.Δ. αρχίζοντας τον πόλεμο κατά της κοινωνίας με «καθαρές κουβέντες» από την καταστολή της απεργίας στην χαλυβουργία, κινήθηκε με πίστη και πειθαρχημένα στην στρατηγική της έντασης. Με επιστρατεύσεις απεργών και την κατάργηση εργασιακών κεκτημένων και δικαιωμάτων. Αναδιάρθρωσε εξ' αρχής την κατασταλτική συμπεριφορά, ελαστικοποίησε για άλλη μια φορά το νομικό οπλοστάσιο, διαμήνυσε την «τάξη και την ασφάλεια» προς το κεφάλαιο επιβάλλοντας δια του φόβου και της τρομοκρατίας την υπακοή στους εργαζόμενους. Προέβη σε μαζικές απαγωγές χιλιάδων μεταναστών αιχμαλωτίζοντάς τους στα γκουαντάναμο κέντρα φιλοξενίας, καταστέλλοντας τις εξεγέρσεις τους. Προέβη σε θεαματικές απαλλοτριώσεις κατειλημμένων δομών αντίστασης για να «βγάλει τις κουκούλες από τα καθάρματα» επιδεικνύοντας τις προθέσεις της αντεπανάστασης. Εφάρμοσε βασανιστήρια στους 15 συλληφθέντες της αντιφασιστικής μοτοπορείας. Εφόρμησε ως στρατός κατοχής στις Σκουριές σπάζοντας πόρτες στην Ιερισσό και ποινικοποίησε μαζικά τους κατοίκους για την διαφύλαξη των επιχειρηματικών συμφερόντων της ELDORADO GOLD και στην υπηρεσία της για εκδικητικά αντίποινα στο σαμποτάζ των κατοίκων στο εργοτάξιο της εταιρίας. Ενεπλάκη από κοινού κατά συρροή και κατά εξακολούθηση με τα τάγματα εφόδου της Χ.Α. προσφέροντάς τους πλήρη κάλυψη. Διακήρυξε την επιβολή του μονοπωλίου της κρατικής βίας, θέλοντας να καταστήσει με σαφή και κατηγορηματικό τρόπο

ότι θα βασανίζει, θα δολοφονεί, θα αιχμαλωτίζει όποιον αντιστέκεται στην σύγχρονη εκδούλευση που έχει υπογράψει.

Η Ν.Δ. είναι αυτή που στην ουσία έρχεται να λειτουργήσει το κοινωνικό-ταξικό κάτεργο. Με διαλυμένη τη μικρομεσαία τάξη, με το κράτος σε πτώχευση, χιλιάδες χρεωμένα νοικοκυριά, χιλιάδες αυτόχειρες, χιλιάδες σε ουρές συσσιτίων, χιλιάδες σε ουρές στους ΟΑΕΔ, με εξαθλιωμένο τον ελληνικό λαό και στην επαιτεία. Η κυβέρνηση εφαρμόζει την πολεμική του νεοφιλελευθερισμού με την υφαρπαγή της δημόσιας και ιδιωτικής περιουσίας. Τα κόμματα της Ν.Δ και του ΠΑΣΟΚ έχουν μείνει ήδη στην ιστορία ως αυτά που παρέδωσαν την χώρα, πλέον θα μείνουν και υπόλογοι για την διαχείριση της εξαθλίωσης, το καθεστώς δουλείας, τη μεταβίβαση του τρόπου παραγωγής στην βάση της οικονομικής ζώνης. Η Ν.Δ. με ξαναμμένη την φασιστική δάδα, διοικώντας με πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, με φοροληστρικές επιδρομές και ιδιωτικοποιήσεις κοινωνικών αγαθών διεκδικεί επάξια το success story το οποίο θέλει για το 2014 την ανεργία να ανέρχεται στο 35%, τους άστεγους σε 40.000, συρρικνώνοντας τα εισοδήματα με περικοπές και φορολογία κατά 55%, φτάνοντας τη μείωση των ονομαστικών μισθών στο 40%.

Σοβαρή Χρυσή Αυγή έχουμε και λέγεται Ν.Δ. Ευρωπαϊκό φασισμό έχουμε και ηγείται ο Αντώνης Σαμαράς. Η Ν.Δ. με τη Χ.Α. συνεργάζονται, συνέπιπταν και αλληλοτροφοδοτούνταν από τη μεταπολίτευση μέχρι και σήμερα. Ν.Δ και Χ.Α έχουν κοινή πολιτική ατζέντα και τους ίδιους εχθρούς. Ο Σαμαράς διακατέχεται από ιδεασμούς. Στα ταξίδια υποτέλειας που έκανε σε πολιτικούς και επιχειρηματικούς κύκλους σε Αμερική και Ισραήλ ζούσε το όνειρό του, θριαμβολογούσε για το χτύπημα στον κακέκτυπο και ασόβαρο φασισμό. Τα συγχαρητήρια που δέχτηκε από τους φονιάδες της διεθνούς ολιγαρχίας αποτελούν ανέκδοτο. Πατώντας το κεφάλι του φιδιού αποσκοπεί η ασπόνδυλη ουρά να κουλουριαστεί στο πόδι του. Άδραξε την θαυμάσια ευκαιρία να δώσει άλλο ένα μήνυμα πυγμής περιμένοντας να τον συγχαρούν με τα δικά του κριτήρια. Φτώχεια και φασίστες παραμένουν, η κοινωνική ζωή ασφυκτιά, το σύστημα είναι κοινωνικά απόνομιμοποιημένο και δεν πείθεται κανένας.

Η λαϊκή θυμοσοφία από ανθρώπους που έχουν παλέψει με τα χόματα, από τα κατώτερα στρώματα, διαθέτει ως γνώση και ένστικτο, ότι για να σκοτώσεις ένα φίδι του τσακίζεις το κεφάλι, το αποκεφαλίζεις και αν κάνεις και κέφι του κόβεις και τα πλευρά. Ο Σαμαράς όμως το θέλει ζωντανό και δεμένο, μια να δείχνει αυτό «το κακό απ' το οποίο μας φυλάει» και μια την φτώχεια. Εγγυητής πάση θυσία της ομαλότητας της εργασιακής εκδούλευσης με μόνιμο κράτος έκτακτης ανάγκης.

Παράλληλα όχι στο άλλο άκρο, αλλά σε άλλο σύμπαν, η ομορτυνιστική κοινοβουλευτική αριστερά με την παράδοση των πολιτικών διώξεων, την ιστορία της αντίστασης και τη μνήμη των αγώνων, χρόνια τώρα, καλές δεκαετίες, με την συνήθεια της θυματοποίησης στο στόμα, μπέρδεψε το παρά πόδας και το έκανε πατερίτσα για το ειρηνικό πέρασμα στον σοσιαλισμό.

Η Ε.Ε της Παγκοσμιοποίησης, η Ε.Ε του Ολοκληρωτισμού.

Σε αυτόν τον τόπο η εκάστοτε εξουσία υπήρξε πάντα τοποτηρητής. Εγκάθετοι, διορισμένοι κυβερνήτες, ξενόδοιοι που επιδίδονταν στην ταξική εκμετάλλευση των πληθειακών στρωμάτων, που ακόνιζαν τις ξιφολόγχες τους στο ανυπότακτο προλεταριάτο. Από την

σύσταση του έθνους κράτους η Ελλάδα υπήρξε υποχείριο των μεγάλων δυνάμεων. Μεγάλες δυνάμεις και μεγάλες ιδέες. Πολιτικά και οικονομικά δεν άνηκε στην πραγματικότητα ποτέ στους Έλληνες. Όλα τα πολιτικά κόμματα ανεξαιρέτως υπήρξαν και εξακολουθούν να είναι εντολοδόχοι των Μεγάλων Δυνάμεων. Η εθνική ανεξαρτησία υπήρξε πάντα πολιτικός αντιπερισπασμός των εγκάθετων κυβερνώντων και δημαγωγία για την αντιπολίτευση. Η εθνική ταυτότητα ήταν η παγίδα όπου χρησιμοποιείτο πάντα για την διασφάλιση της ταξικής ειρήνης.

Για να αντιληφτούμε τα τελευταία 25 χρόνια την πολιτική διακυβέρνησης του ελληνικού κράτους, θα πρέπει να την εξετάσουμε εντός των πολιτικών και οικονομικών διακρατικών της συμμαχιών, διεθνών συσχετισμών και ανακατατάξεων. Η οικονομική κρίση δεν αφορά μόνο την Ελλάδα και το δημοσιονομικό χρέος, αποτελεί όπλο μαζικής καταστροφής στα χέρια των τραπεζών εναντίον του προλεταριάτου μιας σειράς χρεωμένων κρατών. Δεν συμβαίνει μόνο εδώ η ρητορική για την διαχείριση της κρίσης να βάζει στο στόχαστρο το δημόσιο κράτος, να περικόπτει τις προνειακές παροχές, να θεωρεί αναγκαίο κακό την ύπαρξη ενός πλεονάζοντος πληθυσμού που επιβιώνει από απορρίμματα, να θεωρεί την οποιαδήποτε κοινωνική πολιτική επιζήμια.

Σε αυτές τις τελευταίες δεκαετίες οφείλουμε να καταγράψουμε κάποιες από τις βασικές συνισταμένες που συνθέτουν τον χαρακτήρα του ολοκληρωτισμού που έχει η Ευρώπη-φρούριο. Την Ε.Ε. τη στιγμή του ναυαγίου της, που οι τοποτηρητές μας θέλουν να είμαστε προσδεμένοι.

Από την θεαματική πτώση του τοίχους το '89 και ύστερα λαμβάνει χώρα μια μεταψυχροπολεμική προπαγάνδα, σπονσοράρεται βαθμιαία η ευρωενωστική καθαγίαση με την εξομοίωση του φασισμού και του κομμουνισμού. Είναι αυτή η προπαγάνδα της λήθης που στην σημερινή συγκυρία μέσω του προγράμματος «Ευρωπαϊκή μνήμη», μπορούν να μετέχουν «όλοι οι κοινωνικοί φορείς που προωθούν την ευρωπαϊκή ιδιότητα του πολίτη» επιδοτούμενοι έως 100.000 ευρώ, όπως αποκεντρωμένες διοικήσεις, δήμοι, περιφέρειες, ΑΕΙ και ΤΕΙ, ΜΚΟ, ερευνητικά ιδρύματα. Αυτές οι επιδοτήσεις δεν κόπτονται για την επιμόρφωση σχετικά με την χιτλερική θηριωδία και σε αναντιστοιχία για την αυταρχικότητα του σταλινικού κράτους, παραχαράσσουν τις ιστορικές συνθήκες, επιβάλλουν στην πρωτοκαθεδρία το μονοπώλιο της ευρωπαϊκής πολιτικής.

Επανερχόμενοι στα τέλη του '80 παρατηρούμε κύκλους ιστορικών να επιχειρούν τον αναθεωρητισμό της ιστορίας του ναζισμού, με μια αξιοσημείωτη εκδοτική δυναμική και πληθώρα άρθρων. Ο Χίτλερ παρουσιάζεται ως ο «σοσιαλεπαναστάτης που οι πολιτικές του υπήρξαν ευνοϊκές για την εργατική τάξη». Πως τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και οι φούρνοι εξόντωσης είναι προπαγάνδα των νικητών του πόλεμου. Αυτός ο ιστορικός ρεβιζιονισμός διαγέεται σταδιακά σε όλη την Ευρώπη.

Παράλληλα, η πτώση του τοίχους με την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ επιφέρει μια καινούργια ταξική αναδιάρθρωση. Την ενσωμάτωση εκατομμυρίων υποτιμημένων προλετάρων που θα τροφοδοτήσουν την καπιταλιστική παραγωγή με άλλη μια παράταση ζωής μέχρι την έκρηξη της καπιταλιστικής κρίσης.

Επειτα από την αλλαγή της χιλιετηρίδας, με την επίθεση της 11ης Σεπτεμβρίου, με τους πολέμους σε Αφγανιστάν και Ιράκ, με την οργάνωση της παγκοσμιοποίησης των αγορών, και εκατομμύρια ανθρώπους από την βομβαρδισμένη και υποσιτιζόμενη καπιταλιστική

περιφέρεια να δημιουργούν μεταναστευτικά караβάνια, αξίζει να σταθούμε σε δύο μείζονα σημεία στο εσωτερικό της Ευρώπης: Την αύξηση των αντιμεταναστευτικών και αντιτρομοκρατικών νομοθεσιών και την θωράκιση της Ευρώπης-φρούριο όπου στρατιωτικοποιεί την αστυνόμευση. Βιομετρικά συστήματα καταγραφής προσώπων και οφθαλμικών χαρακτηριστικών, κάμερες παρακολούθησης σε δημόσιους χώρους. Θέτει ειδικό καθεστώς ελέγχου για τους μουσουλμάνους επιβάτες, περιτέλλει ατομικά δικαιώματα. Τα κράτη της Ε.Ε. διολισθαίνουν σταδιακά σε αυταρχικότερες μορφές διακυβέρνησης και ελέγχου των υπηκόων τους καταργώντας παράλληλα εργατικές διεκδικήσεις.

Ο αντικομμουνισμός και το δόγμα της κρατικής τρομοκρατίας καταλαμβάνει όλο και περισσότερο έδαφος με μαζικές απελάσεις, με φράχτες και στρατόπεδα συγκέντρωσης. Με αύξηση των ποσοστών των ακροδεξιών κομμάτων (από την Δανία, το Βέλγιο, την Ουγγαρία, Αυστρία, Γαλλία, Ολλανδία, Ρωσία, μέχρι την Ιταλία). Ο εθνικισμός παραχαράζοντας την ιστορία από τον μεσοπόλεμο έως τα ερείπια του Β' παγκοσμίου πολέμου, ενώπιον της αποτυχημένης ενοποίησης των εταίρων και έναντι της πολυπολιτισμικότητας και των μεταναστευτικών ρευμάτων από Αφρική και Ασία, επανέρχεται στην γηραιά ήπειρο απενοχοποιημένος.

Σήμερα, η ακροδεξιά στην Ευρώπη, συμπεριλαμβανομένης και της Χ.Α., εκμεταλλευόμενη τη διάχυτη δυσαρέσκεια για το διεφθαρμένο πολιτικό καθεστώς των χρηματιστών και τραπεζιτών, αποπροσανατολίζει συνεχώς μέσα από την προπαγάνδα της, διαχέει τη σύγχυση ως προς τις αιτίες της κρίσης υποδεικνύοντας για αιτία την πολυπολιτισμικότητα και επί της ουσίας κατευθύνει τη δυσαρέσκεια σε μονοπάτια ασφάλει για το σύστημα.

Ένα ρεύμα που αναδύεται διαρκώς ενάντια στην ΟΝΕ και την ΕΕ θα μπορούσε να είναι η αρχή μιας πανευρωπαϊκής ανατρεπτικής διαδικασίας, μια δεδομένη θέση και το υπό διεκδίκηση ζητούμενο για κάθε επαναστατικό κίνημα. Αντί αυτού, η ισχυροποίηση των φασιστών κατευθύνει αυτή την τάση, επιζητώντας έναν πιο απροκάλυπτο κρατικό ολοκληρωτισμό, προς την πραγμάτωση του ευρωπαϊκού ολοκληρωτισμού, προς τον ενταφιασμό της κοινωνικής αντίστασης και την άνοδο του εθνικισμού.

Ιστορικά, ο εθνικισμός στο εσωτερικό κάθε χώρας, ραδιούργησε και εξανάγκασε στην ταξική εκχειρία, στην καθυπόταξη των κατώτερων στρωμάτων, στην διαταξική ομογενοποίηση καταπιεστών και καταπιεζόμενων. Ο εθνικισμός αποτέλεσε την ιδεολογία του μίσους, το καύσιμο κάθε κράτους για τον επεκτατισμό του. Για πρώτη φορά μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο στην Ευρώπη, ένα κομμάτι πληθυσμού των τριτοκοσμικών κοινωνιών μετατρέπεται επισήμως σε διακριτή υπό διωγμό κατηγορία. Ο ολοκληρωτισμός στον οποίον μεταβαίνει η Ε.Ε. ακόμα και αν καταστρέφει επιδεικτικά τις σβάστικες, έχει οικειοποιηθεί την στρατηγική τις τακτικές και την αυταρχικότητα του φασισμού. Αλλάζουν μόνο τα σύμβολα και τα χρώματα.

Η απελευθερωτική λαϊκή βία και η βία του καθεστώτος δεν ενώνονται, συγκρούονται.

«Κόλαση είναι σήμερα η κατάσταση της πατρίδας μας. Σφάζουν οι Γερμανοί, σφάζουν τα τάγματα ασφαλείας, σφάζουν και οι αντάρτες. Σφάζουν και καίνε.»
Από τον εναρκτήριο λόγο του Γ. Παπανδρέου στο συνέδριο του Λιβάνου, Μάιος 1944.

Στα λόγια αυτά του Γ. Παπανδρέου, πρωθυπουργού της μοναρχικής εξόριστης κυβέρνησης στην Μ. Ανατολή, φανατικού εχθρού του ΕΑΜ και σφαγέα του λαού στο συλλαλητήριο του ΕΑΜ τον Δεκέμβριο του 1944, αντικατοπτρίζεται η διαχρονική υποκρισία των χασάπηδων του λαού για την «καταδίκη της βίας από όπου κι αν προέρχεται». Την σκυτάλη από τον χασάπη των Δεκεμβριανών του '44 έχουν πάρει και οι σημερινοί φασίστες με προεξάρχοντα τον Σαμαρά, με την φράση «καταδικάζουμε τη βία από όπου κι αν προέρχεται». Μια φράση όπου οι θύτες και τα θύματα εξομοιώνονται, οι καταπιεστές εξομοιώνονται με τους καταπιεσμένους με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που ο κατοπινός «Γέρος της Δημοκρατίας» εξομοίωνε την βία των Γερμανών και των προδοτών συνεργατών τους ταγματασφαλιτών με την βία των ανταρτών του ΕΛΑΣ. Πίσω από αυτή την φράση βρίσκεται η καταδίκη της λαϊκής αντίστασης και η πριμοδότηση της δικής τους βίας, της κρατικής και αστυνομικής βίας, της ληστρικής βίας, της υποδούλωσης του λαού. Έτσι, με τον ίδιο τρόπο η κυβέρνηση Σαμαρά εξομοιώνει την δολοφονία του Παύλου Φύσσα από τους χρυσαυγίτες με την εκτέλεση των δύο ναζιστών χρυσαυγίτων στο Ν. Ηράκλειο. Εξομοιώνει την εγκληματική δράση της Χρυσής Αυγής με τον αντιστεκόμενο λαό της Β.Α. Χαλκιδικής και τον εμπρησμό του εργοταξίου της εταιρίας χρυσού στις Σκουριές. Με τον ίδιο τρόπο εξομοιώνει την δράση της Χρυσής Αυγής με την δράση των αναρχικών οι οποίοι είναι ο μοναδικός χώρος που έχει αντιμετωπίσει δυναμικά τους φασίστες της Χρυσής Αυγής, ο οποίος μάχεται διαχρονικά ενάντια στο κράτος, ενάντια στις επιταγές του κεφαλαίου με τις μαζικές, βίαιες διαδηλώσεις εναντίον των μνημονίων.

Στην αφομοιωμένη στο σύστημα επίσημη αριστερά της καρπαζιάς που χρόνια τώρα μιλάει για «προβοκάτορες» και «σκοτεινά κέντρα ανωμαλίας» και που δεν απέτρεψε ούτε αντιστάθηκε στο ελάχιστο στη χούντα των συνταγματαρχών, απαντάμε ότι ο ένοπλος αγώνας και οι εκτελέσεις φασιστών ήταν πάγια πρακτική του λαϊκού και επαναστατικού κινήματος, όπως έχει αποδείξει η ιστορία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και της Εθνικής Αντίστασης, όπου ιδιαίτερα στην Αθήνα εκτελέστηκαν από τον ΕΛΑΣ και την ΟΠΛΑ δεκάδες χίτες και ταγματασφαλίτες, χωροφύλακες και μέλη της Ειδικής Ασφάλειας που συνεργάζονταν με τους κατακτητές. Και βέβαια να μην ξεχνάμε και τον Μελιγαλά. Οι πατριώτες αγωνιστές πρόγονοί μας ξέρανε πώς να εξοντώνουν τους φασίστες προδότες. Και όσο για τους δημοσιογράφους που μιλάνε ότι «πάγωσε η κοινωνία» από τις εκτελέσεις των δύο ναζιστικών αποβρασμάτων, δεν έχουν παρά να συγκρίνουν ποιες ήταν οι λαϊκές αντιδράσεις μετά την δολοφονία του Φύσσα, όπου δεκάδες χιλιάδες λαού διαδήλωσαν στο Κερατσίνι, όπου η νεολαία συγκρούστηκε με τα ΜΑΤ και τους φασίστες συνεργάτες τους ενώ δεν υπήρξε καμιά απολύτως αντίδραση για τις εκτελέσεις των δύο χρυσαυγίτων στο Ν. Ηράκλειο. Ακόμα και οι ίδιοι οι χρυσαυγίτες δεν μπόρεσαν να συσπειρώσουν τον κόσμο τους, να οργανώσουν μια διαδήλωση και αρκέστηκαν να μαζευτούν μερικές δεκάδες στο σημείο της εκτέλεσης των δύο μελών τους. Ο ελληνικός λαός έχει και ιστορική μνήμη και γνώση για το τι καθάρματα είναι οι φασίστες. Ο λαός και οι νεολαία εξεγείρεται και αντιδρά όταν δολοφονούνται παιδιά δικά του, όπως ο Γρηγορόπουλος ή ο Φύσσας και όχι όταν εκτελούνται φασίστες και μπάτσοι.

Η ιστορία έχει γραφτεί με αίμα και μελάνι. Το καλπάζουσας φαντασίας, ιστορικής διαστρέβλωσης, εσκεμμένης πολιτικής σύγχυσης και παραπλανητικό ιδεολόγημα των δύο άκρων, πέραν του ότι δεν αποτελεί ευφυολόγημα αλλά συνέχεια του «αριστεροχουντισμού», τείνει να οριστεί ως αιχμή του δόρατος της στρατηγικής που ασκεί η κυβέρνηση για την επερχόμενη εκλογική αναμέτρηση και φυσικά, όχι μόνο ενόψει αυτής.

Ο αστικός πολιτικός κόσμος, την στιγμή που τρίζουν τα θεμέλια του, συντηρητικοποιείται, οσφραίνεται την διάχυτη οργή που θέλει να του επιτεθεί και βγάζει τα νύχια του, για αυτό και

καλείται να εξεταστεί για την συνοχή του συνταγματικού τόξου, για την συνοχή της άμυνας του και την ευθυγράμμιση της επίθεσής του. Για να βάλει ομόθυμα τα βέλη του εναντίον κάθε ριζοσπαστικής έκφανσης από τα κάτω. Εναντίον κάθε προοπτικής ριζοσπαστικοποίησης των αγώνων και των κοινωνικών αντιστάσεων, εναντίον κάθε επαναστατικού εγχειρήματος που διασαλεύει το νόμο και την τάξη τους διαρρηγνύοντας το «άτρωτο» προσωπίο του κράτους.

Τα βέλη τους αποσκοπούν μόνο εναντίον του κόσμου της αντίστασης. Η αριστερά, ακόμα και αν επικαλείται τις αιτίες της αντίστασης για ευνόητους πολιτικούς λόγους, δεν θα διστάσει να ταυτιστεί με την δεξιά, αν δει το θεμέλιο του κοινοβουλευτισμού να καταρρέει. Η νομική ελαστικότητα του συνταγματικού τόξου διασφαλίζει το βεληνεκές του χτυπήματος προς οποιαδήποτε απομακρυσμένη αντίσταση δεν αφομοιώνεται, και διασφαλίζει τα δεδουλευμένα για την διεύρυνση του νομικού οπλοστασίου. Συνέρχονται πάνω στους κοινούς τους φόβους, θωρακίζονται για την άμυνα τους, απαιτώντας δηλώσεις νομιμοφροσύνης και υποταγής στο σύστημα. Οι πολίτες αυτού του τόπου θα πρέπει να δηλώσουν ιδεολογική υποταγή στην έννομη τάξη. Να αποκηρύξουν ρητά κάθε ιδέα που προτρέπει στην ανατροπή και κατάλυση του πολιτεύματος. Να αποκηρύξουν μετά βδελυγμίας «την βία από όπου κι αν προέρχεται» και να αποδέχονται παθητικά το κρατικό μονοπώλιο της βίας και την ταξική τρομοκρατία της εκδούλευσης.

Παρενθετικά ως αντεπιχείρημα σε αντιλήψεις που κυρίως προέρχονται από όσους αποποιούνται τις ευθύνες τους και αναθέτουν την επέλαση του κεφαλαίου στην εγγενή εθελοδοουλία της κοινωνίας ή σε αυτούς που δεν έχουν συλλογική συνείδηση άρα και επαναστατική σκέψη καταδικάζοντας την κοινωνία συλλήβδην ως εκφασισμένη, καταθέτουμε την αντίρρησή μας παραπέμποντας ίσως, σε όλη την ιστορία της ανθρωπότητας. Ο άνθρωπος σε όλες τις κοινωνίες είχε πάντα την ανάγκη για ειρήνη και ευημερία. Είχε ανάγκη την ομαλή συμβίωση, σε αντίθεση με την αστική φιλοσοφία που τον αντιμετωπίζει εν τη γενέσει του ως μοχθηρό και ανταγωνιστικό όν που έχει ανάγκη την πειθάρχησή του απ' το κράτος-Λεβιάθαν. Οι συνθήκες που μας περιβάλλουν, ορίζουν και την κοινωνική συμπεριφορά. Τα οικονομικά συμφέροντα, οι «αξίες» του ατομικισμού και του ανταγωνισμού, τα αστικά ιδεολογήματα, το κράτος και τα αφεντικά είναι οι διαχρονικοί υπαίτιοι των κοινωνικών δεινών. Όποτε στο πέρας των αιώνων καλυτέρευσε η ζωή των ανθρώπων, αυτό οφειλόταν στην σπίθα που άναψαν κάποια πολιτικά υποκείμενα, κάποιος επαναστατικός φορέας που ανέλαβε τις ευθύνες του, που είχε συλλογικό σχέδιο για τον κοινωνικό μετασχηματισμό, που είχε σύμπνοια λόγου και πράξης. Όποτε μέσα στην ιστορία ανάστανε η κοινωνία και προχώρησε η ανθρωπότητα ένα βήμα πιο κοντά στην ελευθερία, έγινε μέσα από εξεγέρσεις, κοινωνικούς τριγμούς και απελευθερωτικές διεργασίες, έγινε μέσω της πολιτικής ανυπακοής και της βίαιης κοινωνικής επανάστασης. Για να ζήσουμε λοιπόν ελεύθεροι πρέπει να σπάσουν τα δεσμά, για να σπάσουν οι αλυσίδες χρειάζεται βία. Για να γκρεμιστούν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, οι φράχτες, οι φυλακές χρειάζεται βία. Για να καεί το μπουρδέλο η βουλή χρειάζεται βία που θα συντρίψει τους έμμισθους πραιτοριανούς ή τους εθελοντές προστάτες του κοινοβουλίου. Για να βγούμε από την κρίση, από τον πόλεμο τον οποίο μας χτυπάνε κάθε μέρα, χρειάζεται βία, χρειάζεται ο αντίστοιχος κοινωνικός-ταξικός πόλεμος.

Στην οικονομική συγκυρία της κατεχόμενης επιβίωσης που μας έχουν υποβάλει, κάθε πυροσβεστική ρητορική, αν δεν είναι αφελής ή θρασύδειλη είναι ύποπτη. Οι πολιτικοί οπορτουνιστές, αυτοί με τη ρηξικέλευθη φρασεολογία, όποια αιτία και αν έχουν, από όποιες ιδεοληπτικές αγκυλώσεις και αν διακατέχονται, από όποια ντετερμινιστικά ή άλλα κριτήρια

εκπορεύεται η τροχοπέδη τους, εντός των αντικειμενικών συνθηκών, εντός της συνεχόμενης κοινωνικής λεηλασίας που δεχόμαστε, όταν ανακόπτουν την επαναστατική βία, συνηγορούν ουσιαστικά στο κρατικό μονοπώλιο της βίας, συνηγορούν στην καθεστωτική βία, στην βία του κράτους και του παρακράτους. Για να τελειώνουμε λοιπόν με την θεωρία των «δύο άκρων», το μόνο «άκρο» που υπάρχει είναι το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα, είναι η βία του καθεστώτος, η βία του κεφαλαίου, του κράτους και του παρακράτους.

Ο κάθε ένας που ευαγγελίζεται την κοινωνική απελευθέρωση από τους εγκάθετους κυβερνώντες και από την οικονομική αφαίμαξη που επιβάλουν -ή ακόμα και την ανεξαρτησία της χώρας από Δ.Ν.Τ. από Ε.Κ.Τ. και από Ε.Ε-, από τις διεθνείς αγορές της πλουτοκρατίας, που με όπλο μαζικής καταστροφής το δημοσιονομικό χρέος επέβαλαν την εξαθλίωση, την ραγδαία φτωχοποίηση του λαού μας, την ανήλεη εκμετάλλευση ντόπιων και ξένων εργατών, τη μόνη βία που πρέπει να αποκηρύξει επιστρέφοντάς την εκεί απ' όπου προέρχεται, είναι η αντικοινωνική βία του εχθρικού στρατοπέδου, είναι η βία του καθεστώτος. Είναι η «ηθικοπλαστική» βία των Μ.Μ.Ε, η τρομοκρατία που εξαπολύουν καθημερινά μέσα σε κάθε σπίτι. Είναι η απεργοσπαστική και τραμπούκικη βία που προστατεύει τα συμφέροντα του εγχώριου και διεθνούς κεφαλαίου, που ανοίγει το δρόμο για την σαρωτική επέλαση του νεοφιλελευθερισμού. Είναι η βία της εμπροσθοφυλακής του κεφαλαίου, του φασιστικού παρακράτους κατά ανήμπορων μεταναστών, κατά των ιδεολογικών τους αντιπάλων. Η βία της λευκής τρομοκρατίας και της ταξικής τρομοκρατίας εναντίον των λαϊκών στρωμάτων.

Η ακρότητα που πρέπει να αποκηρυχτεί και η βία που πρέπει να επιστραφεί, βρίσκεται στα αποτελέσματα της οικονομικής πολιτικής και στην πολιτικάντικη διαχείρισή τους. Την βία τους που είναι κατά ενός ολόκληρου πληθυσμού, που βρίσκεται στις ουρές των συσσιτίων του δήμου, της εκκλησίας ή ακόμα της Χρυσής Αυγής. Στις ουρές του Ο.Α.Ε.Δ., τις κατασχέσεις κατοικιών, τα χαράτσια της Δ.Ε.Η. και το κομμένο ρεύμα. Στις τηλεφωνικές απειλές των εισπρακτικών εταιρειών, τα χρεωμένα νοικοκυριά, τις απλήρωτες δόσεις. Στα γεννόσημα, τα κλειστά νοσοκομεία, τις τσεκουρωμένες συντάξεις. Στα υποσιτιζόμενα παιδιά που λιποθυμούν στα σχολεία, την δημόσια εκπαίδευση που διαλύεται. Στην αύξηση της θνησιμότητας, σε αυτούς που πεθαίνουν αργά και βασανιστικά από τη φτώχεια γιατί δεν έχουν να φάνε, γιατί δεν έχουν φάρμακα, γιατί κρυώνουν, γιατί «τρελαίνονται». Στους επαίτες και τους άστεγους που πληθαίνουν και κοιμούνται στους δρόμους. Στα ενεχυροδανειστήρια που πλημύρισαν τις πόλεις, τους σύγχρονους μαυραγορίτες που καταφεύγει ο κόσμος εξαγοράζοντας την επιβίωσή του. Στους άνεργους, όπως ο Θ. Καναούτης, που πέταξαν από τα Μ.Μ.Μ για ένα εισιτήριο, στους μετανάστες που μεταξύ άλλων διώξεων, τους κατεβάζουν επίσης, μαζικά από τα Μ.Μ.Μ ελέγχοντας και συλλαμβάνοντάς τους. Στον ίδιο τον αέρα που αναπνέουμε, τον θανατηφόρο από την αιθαλομίχλη που καπνίζουν όλο και περισσότερα σπίτια. Στους «αυτόχειρες» που πηδάνε από τις ταράτσες και τους αποκλεισμένους από κάθε μορφή κοινωνικής ζωής λόγω ανέχειας. Στις κλειστές ψυχιατρικές κλινικές και την αύξηση των ψυχικών νοσημάτων. ...Στον κυνισμό του συστήματος που μας γδέρνει «για το καλό μας», που δολοφονεί εν ψυχρώ «για την σωτηρία μας». Αυτή η καθημερινή βία αυτή η ακρότητα είναι ασυναγώνιστη και μόνο όποιος ωφελείται από αυτήν την εξομοιώνει με την βία της αντίστασης. Ο κόσμος της αντίστασης πρέπει να αναλάβει τις ιστορικές του ευθύνες. Να εμπλακεί στη μάχη, να εμπνεύσει και να καλέσει την κοινωνία να ορθώσει το ανάστημά της, να επαναστατήσει. Όσο παραμένει σκλαβωμένη, οι αφέντες θα τροχίζουν τα σπαθιά τους και θα σφάζουν τον λυγισμένο σβέρκο των φτωχών.

Όσοι ευελπιστούν και προτάσσουν την διέξοδο από την οικονομική κρίση πρέπει να αντιστρέψουν τον πόλεμο των αφεντικών. Αποσαθρώνοντας τους ταξικούς συσχετισμούς με απαλλοτρίωση και καταστροφή του πλούτου τους. Να οργανωθούν στην επαναστατική όχθη. Ρεαλιστικά και πρακτικά να εξοπλιστούν και να εφορμήσουν σε επίθεση κατά μέτωπο. Ο ανταρτοπόλεμος είναι ο πόλεμος του λαού, είναι η πιο πολύτιμη παρακαταθήκη που μας έχει δωρίσει για να αξιοποιήσουμε η ιστορία. Οι αντιστεκόμενοι πρέπει να υπερκεράσουν και να υπερβούν κάθε οπορτουνιστική ρητορική που συντηρεί την ηττοπάθεια και την φυγομαχία. Να οικειοποιηθούν και να υπερασπιστούν την βία που προέρχεται από τα κάτω, από την τάξη που εξεγείρεται για να καταργήσει τις τάξεις. Να υπερασπιστούν την βία που επιτίθεται στα σύγχρονα φασιστικά τάγματα ασφαλείας. Να επιστρέψουν την βία και την τρομοκρατία της ταξικής εκδούλευσης στα αφεντικά που τους εκμεταλλεύονται. Να εμπλακούν στην κοινωνική επανάσταση υπερασπιζόμενοι την ταξική τους θέση, τον αγώνα για την απελευθέρωση από τις κατοχικές κυβερνήσεις, από το αποικιακό προτεκτοράτο. Ως επαναστατικό προλεταριάτο που λαμβάνει θέση μάχης στην ταξική αντιπαράθεση, οφείλουμε να ριζοσπαστικοποιήσουμε κάθε ενδιάμεσο αγώνα που αναδύεται υπερβαίνοντας τα εκτονωτικά αντανακλαστικά χαρακτηριστικά. Να αυτοοργανωθούμε στην αντίσταση υπαγόμενοι προς την επαναστατική κατεύθυνση. Με καταδρομικές επιθέσεις στα κεφαλαιοκρατικά σύμβολα, δικτυώνοντας σταδιακά και εντείνοντας τις εφόδους μας μέσω ενός συνεπούς ανταρτοπόλεμου. Οικοδομώντας τις επάλξεις και οργανώνοντας τις απαραίτητες οπλαποθήκες, καταλαμβάνοντας νευραλγικές θέσεις της εξουσίας.

Σε αυτόν τον πόλεμο δεν πρέπει να πτοηθούμε, να καμφθούμε από τα αναμενόμενα αντίποινα και τις προβοκάτσιες του εχθρού. Ο εμφύλιος έχει ξεκινήσει προ πολλού ως αόρατος, με σταθερές λάμπσεις που υπενθυμίζουν την παρουσία του. Οι όχθες πλέον γίνονται διακριτές και ο καθείς ημών καλείται να πάρει θέση. Ως γενίτσαρος στην όχθη του κεφαλαίου, του κράτους και των φασιστών του ή ως επαναστάτης στον αγώνα που διεκδικεί με κόστος τη ζωή και την ελευθερία του, την απελευθέρωση από τον ζυγό της πολυεθνικής πλουτοκρατίας και των εγγόριων κοτζαμπάσηδων. Ελάχιστη απάντηση το αίμα τους, μόνη δικαιοσύνη η λαοκρατία.

ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΤΣΕΚΟΥΡΙ ΣΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Μαχόμενες

Λαϊκές

Επαναστατικές

Δυνάμεις